De Held Die verlossen zal

Psalm 102: 9, 11
Psalm 34: 9
Psalm 118: 6, 7
Psalm 119: 16
Psalm 149: 5

Lezen: Zefanja 3: 9-20

Tekst: Zefanja 3:14-17

Vanmiddag komt het Woord van God tot ons vanuit Zefanja 3, de verzen 14 tot en met 17, waar Gods Woord als volgt luidt:

Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël, wees blijde en spring op van vreugde, van ganser harte, gij dochter Jeruzalems. De HEERE heeft uw oordelen weggenomen, Hij heeft uw vijand weggevaagd; de Koning Israëls, de HEERE, is in het midden van u, gij zult geen kwaad meer zien. Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, o Sion, laat uw handen niet slap worden. De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich.

De Heere is teruggekeerd tot Zijn volk. Hij is als een Herder weer in het midden van Zijn kudde. Hij verzorgt Zijn schapen, zorgt voor voedsel en rust, en biedt bescherming. Deze Koning van Israël heeft in Zijn genade weer naar Zijn volk omgezien en heeft Zijn volk uit haar ellende verlost. Maar aan die genadige terugkeer en aan die hernieuwde inwoning van de Heere bij Zijn volk zijn nog meer aspecten verbonden. Er is niet alleen de verzorging van Zijn schapen, zoals een herder dat met zijn schapen doet, maar er is nog meer. En dat wordt door de profeet Zefanja ook aan de orde gesteld.

We denken daarom in de eerste plaats na over wat de terugkomst van de Heere tot Zijn volk betekent. En in de tweede plaats letten we op het effect dat de terugkomst van de Heere bij Zijn volk voortbrengt. Dat effect is naar twee kanten, zowel naar de kant van de Heere als naar de kant van het volk. Maar eerst overdenken we de eerste gedachte.

1. Wat de terugkomst van de Heere met zich meebrengt

U zou dit kunnen samenvatten met één woord uit vers 17. Het is een door en door evangelisch woord, een woord dat in de Schrift herhaaldelijk voorkomt en heel direct samenhangt met de naam van de Heere Jezus. Ik doel op het woord 'verlossen'. Dat komt de Heere namelijk doen. Vers 17 begint met: *De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal*. Het Hebreeuwse woord voor verlossen hangt nauw samen met de naam Jozua, in het Grieks Jesoas, en in onze taal Jezus. Als Hij als de Herder van Zijn schapen komt, dan komt Hij ook als de Held. Zo wordt Hij in vers 17 aangeduid. En dat is niet de enige plaats in het Oude Testament waarbij de Heiland als de Held wordt aangewezen. We vinden dat bijvoorbeeld duidelijk in Psalm 89, een psalm waarin de Heere beloften geeft aan David en aan Davids huis. Die beloften hebben uiteindelijk hun hoogtepunt en eindpunt in de grote Zoon van David. Van Hem zegt God in Zijn beloftewoord: *Ik heb hulp besteld bij een Held*. (Psalm 89:20)

Dat moest ook wel een Held zijn, want er was heel wat te verrichten, wilde er echt van verlossing sprake zijn. Dat verlossingswerk kan niet zomaar aan iedereen worden toevertrouwd. Degene die dat werk kan doen, moet inderdaad de kwalificaties van een Held hebben. Wat is immers

verlossing? Neem het eerst even in verband met het hele gedeelte uit de profetie van Zefanja. Het gaat hier over mensen die in ballingschap en in gevangenschap zijn gevoerd. Dat wordt aan het eind van dit hoofdstuk in vers 20 nog eens met nadruk genoemd: *Te dien tijde zal Ik ulieden herwaarts brengen, ten tijde namelijk, als Ik u verzamelen zal; zekerlijk, Ik zal ulieden zetten tot een naam en tot een lof onder alle volken der aarde, als Ik uw gevangenissen voor uw ogen wenden zal, zegt de HEERE*.

Het is een volk dat in de gevangenis zit, dat er nooit uitkomt. Waarom niet? Om te beginnen is die gevangenis zo gebouwd dat ze er uit zichzelf nooit uit kunnen komen. De deuren zijn van koper en de grendels van ijzer. Het is onbegonnen werk om daar verlossing uit te bewerken in eigen kracht. Bovendien zitten ze in die gevangenschap terwijl ze nauwkeurig en grondig bewaakt worden. Degenen die hen in gevangenschap hebben gebracht, zijn hun vijanden. Dat zijn degenen die op hun ondergang loerden en er behagen in scheppen om hen gevangen te nemen en gevangen te houden. Er is geen haar op het hoofd van die vijanden die eraan denkt om de Joden los te laten of te bevrijden. Tegen die vijanden zijn ze helemaal niet opgewassen. Zodoende zijn ze in grote slavernij terechtgekomen en is hun kracht vergaan. Ze zijn allemaal slap en vreesachtig geworden, en de moed is volledig verdwenen.

Nu, zal er dan voor een verlossing sprake zijn, dan moet er iemand zijn die weet hoe hij in die gevangenis binnen moet komen en die ook nog weet hoe hij de vijanden die zijn volk vasthouden, moet verslaan. Hij moet sterker zijn dan die sterke vijanden en dan moet het ook iemand zijn die krachteloze, moedeloze, wankelende en twijfelende gevangenen weer nieuwe moed kan geven. Als we dan ook bedenken dat de gevangenschap, vijandschap en moedeloosheid die over het volk gekomen zijn, uiteindelijk ook nog een oordeel van God zijn – een oordeel dat ze rechtvaardig gekregen hebben omdat ze zo lang tegen de Heere gezondigd hebben – dan beseffen we dat degene die voor verlossing zorgt, ook dat oordeel weg moet nemen. En wie kan dat allemaal doen? Dan moet het toch wel degelijk een Held zijn met grote kracht en met ongekende, meer dan menselijke mogelijkheden. Dan moet Hij waarachtig God zijn, sterker dan de mensen. Dat kan niemand bewerken dan de Heere Jezus Christus.

Laten we nu die situatie van de ballingen van toen doortrekken naar de situatie waarin wij als zondaren zijn terechtgekomen. Die stap is niet zo groot. Zal dat volk uit de ballingschap bevrijd worden? Dan moeten volgens vers 15 de oordelen worden weggenomen. Dan moet vervolgens de vijand worden weggevaagd. Dan moet de Heere in gunst tot Zijn volk terugkeren en Zijn gramschap moet ophouden. Het oordeel moet eindigen. De macht van de vijanden moet dusdanig gebroken worden dat ze geen kracht meer overhouden om die Joden gevangen te houden. De gevangenis moet opengaan.

Als we de lijn doortrekken naar de situatie waarin zondaren van nature zich bevinden, dan kunnen we de conclusie trekken: er is voor een verloren kind van Adam geen verwachting, tenzij er een Held is die komt verlossen. Heeft u daar wel eens erg in gehad? Het is heel ernstig dat het oordeel op ons ligt. Hoe komt het dat wij vervreemd zijn van God en van het leven met God? Hoe komt het dat wij verloren zondaren zijn? Hoe komt het dat de Heere van ons moet zeggen dat we onbekwaam zijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad? Hoe komt dat en wat betekent dat? Dat is niet minder dan een oordeel dat over ons gekomen is.

U kunt wel eens kijken naar allerlei moeiten en zorgen die we in ons leven tegenkomen, en die zijn er. Voor de een zijn die er meer dan voor de ander, maar u ontkomt er geen van allen aan. Het uitnemendste van dit leven is, naar het Woord, moeite en verdriet. En het wordt ook nog snellijk afgesneden (Psalm 90). Daar kunnen we wel naar kijken. We kunnen ook kijken naar het feit dat

we hier maar een poosje zijn, dat we sterfelijke mensen zijn en dat vroeg of laat de koning der verschrikking ook bij ons aanklopt en ook ons wegneemt uit het land der levenden. Dat zijn allemaal oordelen, zo zou u kunnen zeggen. Maar het eigenlijke, nog veel ernstiger oordeel is dat God ons buiten Zijn gemeenschap heeft gesloten. En daar heeft Hij alle reden toe. Alle andere dingen zijn daar het gevolg van. We hebben tegen God gezegd: "Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust." Toen heeft de Heere gezegd: "Als dat uw keus is, dan moet u dragen wat u daarmee verkiest. Dan moet u zo door het leven, zonder vrede van uw hart en met schuld, waar u zelf geen oplossing voor heeft, met de meester die u tiranniseert, maar u heeft hem zelf gekozen. U verkeert onder een juk waar u onder zucht, en u kunt uzelf er niet van verlossen."

Zal het nu goedkomen met u en met mij, dan is er Eén nodig die als een Held die oordelen wegneemt, die de schuld die scheiding maakt wegneemt, die de zondemacht die ons knecht en tot slaven heeft gemaakt ook wegneemt, zodat we ervan verlost worden. En daar komt bij dat Hij tegelijk een eind moet maken aan de macht van de vijanden. Dan komen Zijn kwalificaties als Held nog veel meer openbaar. De vijanden moeten worden weggevaagd.

Heeft u, heb jij ook eens met die vijanden kennisgemaakt? Wie zijn uw vijanden? Dat is een ontdekkende vraag. Het antwoord op die vraag vertelt ons precies wie wij zijn. Wie zijn uw vijanden? Ik bedoel niet welke mensen zijn u vijandig of ongunstig gezind, en welke mensen kunnen u niet goed verdragen. Daar gaat het nu even niet om. Maar welke geestelijke vijanden heeft u? Heeft u de duivel al eens leren kennen als een vijand? Heeft u de zonde en de zondemacht ook al eens leren kennen als een vijand? Of leven we in goede harmonie met de duivel? Nee, we zullen geen goed woord spreken over de duivel. Wie zou dat durven? U zou zeggen: bent u niet goed? Maar wat wij zeggen of niet zeggen is het belangrijkste nog niet. We kunnen heel netjes en heel eerlijk precies zeggen wat de mensen van ons verwachten dat we zullen zeggen. Maar ondertussen hebben wij een voorzichtig verdrag met de hel gemaakt, zo zegt een van de profeten het. Ondertussen zijn we bondgenoten van de vorst der duisternis en doen we de wil des vleses en der gedachten. En als hij ons tot zonde aanzet, dan zeggen we geen nee, zoals u tegen een vijand nee zegt. Maar dan geeft u hem gelijk, dan geeft u hem toe, en dan gaat u in zijn weg. Dan toont u dat u werkelijk onderdaan en bondgenoot bent van de mensenmoordenaar van den beginne.

Haten wij de zonde? Doen we wat we kunnen, om in de kracht van God aan de macht van de zonde en de verleiding te ontgaan? En als de zonde zich aandient, op welke manier dan ook, al is het onder de schoonste schijn, herkennen we de zonde dan en zeggen we dan nee, zoals u tegen een vijand nee zegt? Of geven we dan toe? Wie zijn al uw vijanden? Als u er erg in heeft gekregen dat de duivel, de machten der duisternis en de zonde die in ons woont onze vijanden zijn, dan begeert u ervan verlost te worden. Dan ontdekt u dat u er nooit van verlost zult worden en kunt worden in eigen kracht. Dat kunt u proberen. U kunt de zonde hier of daar proberen te overwinnen. Dan denkt u nog dat het lukt ook, maar als God uw ogen ervoor opent, dan ziet u nog andere zonden, waar u tot nog toe nooit erg in heeft gehad. Dan zijn er ook nog heel veel dingen die u nooit voor zonden, maar misschien wel voor deugden heeft gehouden, maar die in Gods ogen toch ook zonden zijn – alles wat met de eigen gerechtigheid samenhangt.

Hoe moet dat nu? Hoe worden de oordelen weggenomen? Hoe worden die vijanden weggevaagd? Als er één ding is wat we nodig hebben, dan is het verlossing. Verlossing gebeurt door een Ander. Verlossing kan alleen maar door deze Held. Verlossing kan alleen door deze Jezus. Zo moet het gaan. En daarom is dit woord van de profeet Zefanja zo'n geweldig, troostrijk evangeliewoord. Als de Heere tot Zijn gevangen volk, tot Zijn verdrukte, benauwde en onmachtige volk zegt dat Hij als een Held in het midden van hen komt om te verlossen, om die oordelen weg te nemen, de schuld

te verzoenen, de ongerechtigheid te bedekken en de vijanden weg te vagen, zodat ze geen kracht meer hebben en los moeten laten, en dat zo de gevangenis wordt opengezet – zijn dat geen rijke zaken? Zijn dat ook geen noodzakelijke dingen?

Ze zijn hem noodzakelijk geworden die ontdekt heeft waar hij zichzelf door de zonde gebracht heeft en wat de consequenties van de zonde zijn: het oordeel, de vijandschap en de gevangenschap. Maar als de Heere ingrijpt en Zijn volk gaat verlossen, dan doet Hij het ook volkomen. Kennen wij dat werk? Heeft u er hoop op dat wat hier gezegd wordt over de verlossing, over de oordelen die weggenomen zijn en de vijanden die weggevaagd zijn, ook voor u geldt? Heeft de Heere u daar moed op gegeven, misschien door een bepaald woord uit Zijn Woord, dat Hij de kracht van de vijanden zou breken en de boeien waarmee u gebonden bent zal losmaken? Dat het drukkende oordeel van Gods gramschap en de zonde die scheiding maken, God het zal wegnemen?

Hoe zijn we daaronder? Als de Heere ons daar hoop op geeft en het de verwachting van onze ziel mag worden, weet u dan antwoord op de vraag waar uw oordelen gebleven zijn? Weet u antwoord op de vraag waar uw vijanden gebleven zijn? Heeft u dat van de Heere geleerd door Gods Geest? Weet u van dat centrale woord 'verlossing'? Weet u ervan dat Hij Zijn hand uitstak en dat Hij u nam uit de diepe wateren en u optrok? Weet u ervan dat Hij Zich over u heeft neergebogen en u uit de ruisende kuil en het modderig slijk ophief, dat Hij uw voeten op een rotssteen stelde en dat Hij bezig is om uw gangen vast te maken? Dat is de verlossing van het grootste kwaad van het verloren liggen.

En als u vraagt wat het Hem kostte om dat te doen, om Held te zijn en verlossing te bewerken, dan moest Hij Zijn lichaam laten verbreken en Zijn bloed vergieten. En zo is het dat Hij Zijn volk terugkrijgt, dat zondaren die bij Hem vandaan gegaan zijn en voor wie de Heere toornig moest wezen, toch weer bij God terugkomen, dat God hen terugkrijgt en dat zij God terugkrijgen.

2. Het effect van de terugkomst van de Heere

Dan gaan we over naar de tweede gedachte, want als dat gebeurt, heeft dat uitwerking, dat heeft effect naar twee kanten zelfs. Wat betekent dat voor het volk om verlost te zijn en om God terug te krijgen? En wat betekent het voor de Heere als Hij Zijn ballingenvolk weer terugkrijgt?

Laten we dat laatste eerst nemen. In vers 17 lezen we: *De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich*. Dat is oudtestamentisch verwoord wat de Heere Jezus in het Nieuwe Testament heeft gezegd: *Ik zeg ulieden, dat er alzo blijdschap zal zijn in den hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben*. (Lukas 15:7) Er zal blijdschap wezen in de hemel voor het aangezicht van de engelen.

Waar is dat voor het aangezicht van de engelen? Waar kijken de engelen naar? Zij letten altijd vaardig op het Woord van Gods mond. Ze staan om de troon van de Heere geschaard als gewillige dienstknechten, die gereed staan om uit te gaan als Hij een zending opdraagt. Ze letten nauwkeurig op wat hun grote Koning hen te zeggen heeft. En voor het aangezicht van de engelen is dus hun God. Er is blijdschap voor de engelen. Ze zien het op Gods aangezicht. De Heere is er blij om als er een mens tot bekering komt. De Heere is er blij om als het werk van die Held, dat verlossingswerk, vrucht draagt in het leven van een zondaar. Als een zondaar tot God gaat roepen, als een mens in Christus gaat geloven, als een mens met de zonden in zijn leven leert breken, als een mens tot God gaat met boete en berouw en waarachtig geloof – om al die dingen, die

uiteindelijk ook het werk van de Drie-enige God en vrucht van de Heere zijn, verheugt de Heere Zich.

De blijdschap van de Heere, waarvan de engelen getuigen zijn, wordt op twee manieren in onze tekst onder woorden gebracht. Er staat: *Hij zal zwijgen in Zijn liefde*. Wat betekent dat? Dat betekent niet dat Hij tegenover dat volk doet wat Hij tegenover Saul gedaan heeft. Er was ook sprake van zwijgen. U komt die ontroerende passage tegen in het eerste boek Samuel, waarin ons verteld wordt dat de Heere Saul niet meer antwoordde, niet door de profeten en niet door de dromen, op geen enkele manier. Als Saul tot God roept in de laatste fase van zijn leven, nadat hij al zo vaak de roepstemmen van de Heere in de wind geslagen heeft en een eigen koers heeft uitgezet, dan is de hemel stil. Dan kan hij roepen wat hij wil, maar dan is zijn tijd voorbij. God zwijgt. Maar dat is geen zwijgen in Zijn liefde.

Wat hier bedoeld wordt, is totaal wat anders. Dan is de hemel ook stil. Voor een ogenblik zwijgt God dan. Waarover? Wil de Heere dan geen gemeenschap met dat volk hebben? Is Hij toch nog toornig over hen? Geen sprake van, integendeel. Hij spreekt geen woord meer over hun zonden. Die zonden waren er. Die zonden maakten scheiding en waren de oorzaak van het oordeel. Die zonden hadden de vijanden vrij spel gegeven onder de toelating van de Heere. Maar nu is er zoiets gebeurd dat God die zonden niet meer ziet, niet meer gedenkt, maar dat Hij ze achter Zijn rug geworpen heeft. Wat is er dan gebeurd? Dat is het werk van die Held. Dat is het werk van die Verlosser en die Borg, Die tussengetreden is en op Wie al die ongerechtigheden zijn aangelopen. Daarom werd Hij verdrukt. Het ging over de prijs die Hij daarover moest betalen. Wel, vanwege deze last van zonden en ongerechtigheden die God op Hem heeft gelegd, moest Hij verbroken worden, moest Hij Zich tot in de dood toe vernederen, moest Hij nederdalen ter helle. Maar dat volkomen Zaligmakerswerk, waardoor al de schuld is betaald en al de ongerechtigheid is vereffend, wordt door God aanvaard. En op grond van dat volkomen offer van deze Held, Die de kop van de slang vermorzeld heeft, maar Die Zelf de dood inging, is het dat de Heere nu tegen Zijn volk zal zeggen: "Ik zal nu nooit meer op u toornen en nooit meer tegen u schelden." *Hij zal zwijgen in Zijn liefde*.

Hebben ze dat verdiend? Wat ze verdiend hebben, dat is eigenlijk hetzelfde als wat Saul kreeg. Dat hebben ze verdiend. Waarom krijgen ze het dan niet? Hier maakt de Heere een onderscheid waar het niet is. Hen ziet Hij in Christus aan. En omdat Hij ze in Christus aanziet, ziet Hij geen zonden meer in hen. U zegt: komen die zonden dan nooit meer terug? Als ze aan het eind van het leven voor de rechterstoel moeten komen en geopenbaard worden, en ze, naar het woord van de apostel, zullen wegdragen hetgeen in het lichaam geschied is, hetzij goed, hetzij kwaad; als straks de boeken opengaan, dan kunnen we vrezen. Ook al hebben ze bemoeienissen van de Heere gekend in hun leven, ook al hebben ze beloften van de Heere meegekregen waar ze bij tijden houvast aan hadden, ook al hebben ze aan de avondmaalstafel gezeten, terwijl hun hart wegsmolt om de liefde van die Borg en Zaligmaker, Die heel concreet zei: "Ik voor u." Als ze dan aan de rechterstoel, aan het uur van sterven denken, als de boeken opengaan, dan kunnen ze toch niet zomaar besluiten dat ze daar zonder verschrikking zullen staan. Komt het dan toch allemaal weer aan de orde? Zal de Heere het hen dan toch allemaal ordentelijk voor ogen stellen? Nee, dan zal Hij ook zwijgen in Zijn liefde. Want wat afgewassen is door het bloed van Christus, dat komt nooit meer boven.

Het is net als met de verloren zoon. Als hij terugkomt, wordt er over het verleden niet meer gepraat. Dan blijft het niet tussen de vader en de zoon inzitten. Net zo min blijft het tussen de Heere en Zijn volk inzitten. Als Hij om het bloed van het verbond hun ongerechtigheden wegneemt, dan zijn ze weg. Iets anders is – dat vindt u in de Schrift ook – of ze zichzelf misschien tot het eind van hun

leven daarover hebben te beklagen en te beschuldigen, en of ze niet iedere keer reden vinden om te treuren en het voor Gods aangezicht te belijden dat er weer zoveel tijd verloren is gegaan met onbenulligheden, dat er weer zoveel tijden geweest zijn dat ze niet gewandeld hebben zoals ze behoorden te wandelen, dat er iedere keer reden is om voor de Heere te belijden dat hun geloof vaak helemaal niet gelooft, dat het net is alsof het er nooit geweest is, dat ze God zo vaak wantrouwen en op de wegen van de Heere aanmerkingen durven maken. O ja, zij kunnen het zomaar niet vergeten. En ze hebben elke dag reden om opnieuw te bidden: "Vergeef ons onze schulden." Juist een teer geweten zorgt er soms voor dat we tot onze schaamte ook nog wel eens terug moeten gaan naar de zonden van onze jeugd, om de Heere te bidden: "Heere, gedenk toch alstublieft niet de zonden van mijn jeugd." Des te groter is het als de Heere zegt: "Ik zal erover zwijgen. En van Mij zult u er niets meer over horen. Om Christus' wil, om Zijn offer zwijg Ik." Dat is tenslotte een zwijgen in Zijn liefde. Anders kunt u het natuurlijk niet verklaren. *Hij zal zwijgen in Zijn liefde*. Dan krijgt deze deugd het woord: God, Die liefde is. Dan zal die deugd van God juist daarin verheerlijkt worden dat de Heere om Christus' wil al hun zonden uitdelgt.

Er staat van de Heere niet alleen dat Hij zwijgt in Zijn liefde, maar er staat ook in vers 17: *Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap*. En aan het eind staat: *Hij zal Zich over u verheugen met gejuich*. Hij zwijgt en Hij juicht. Is dat een tegenstelling? Zwijgen en dan toch juichen? Denk eens even aan de vader van de verloren zoon. Hij zwijgt over het verleden. Als die jongen terugkomt en zegt: "Vader, ik heb gezondigd," dan weet die vader dat dat zo is. Maar als die jongen terugkomt en de vader ziet hoe hij terugkomt, als hij merkt hoe hij belijdenis doet en hoezeer hij daar verdriet en smart over heeft, dan gaat die vader dat niet allemaal ophalen en zegt: "Ja jongen, je hebt gezondigd, en weet je nog wel wat je toen tegen me zei? Het is al jaren geleden, maar ik ben het nog nooit vergeten. En al die keren dat je ongehoorzaam was." Nee, die vader zwijgt over zijn zonden. Maar waar die vader niet over zwijgt, dat is over zijn terugkeren. Dan hoort u de vader zeggen: "Deze mijn zoon was dood en hij is weer levend geworden; hij was verloren, maar is gevonden. Men behoorde dan blijde te zijn." Dat zegt de vader wel. Daar kan hij niet over zwijgen. Want hij heeft dat kind weer terug. En al die tijd dat hij niet thuis was, heeft hij pijn aan zijn ziel gevoeld omdat hij niet thuis was, en waarom hij niet thuis was, en hoe anders hij het voor zijn kind bedoeld had. En als zijn zoon terug is, dan is die vader blij. En dan mag iedereen dat weten ook dat hij blij is. Hij zegt het ook tegen zijn knechten. Het is merkbaar voor iedereen. Het gemeste kalf wordt geslacht. Er wordt feest gevierd. En als de oudste zoon niet eens binnen wil komen, dan zegt de vader nadrukkelijk tegen hem: "Jongen, kom er toch ook bij. Je weet toch wat er met je broer gebeurd is? Hij was verloren en nu is hij gevonden. Geeft jou dat geen reden tot blijdschap?"

God is blij met een teruggekeerde zondaar. God is verheugd als een mens het niet meer in de gevangenis en bij de vijanden uit kan houden. Dan is God verheugd. Het begint niet pas als die zondaar daadwerkelijk terugkeert. Het begint al veel eerder. Als God uit de hemel luistert en Hij daar iemand hoort roepen: "Genâ, o God, hoor hoe een boeteling pleit." Dat is eigenlijk ook al een terugkeer, een vorm van terugkeer. En als Hij dat werk voortgang ziet krijgen door de Heilige Geest, en als Hij Zijn eigen werk herkent in zo'n mensenkind, stemt Hem dat tot vreugde. Eigenlijk is het allemaal een Godswerk. Het is ten diepste omdat God het werkt.

Weet u hoe de Heere dat volk noemt en welke naam Hij geeft aan dat volk van gevangenen en slaven, aan dat volk zwart van dienstbaarheid? Ik lees u dat uit Jesaja 62: *Tot u zal niet meer gezegd worden: De Verlatene; en tot uw land zal niet meer gezegd worden: Het Verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn Lust Is Aan Haar; en uw land: Het Getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden*. (Jesaja 62:4) *Gij zult genoemd worden Hefsiba, Mijn Lust Is Aan Haar*. Dat is de vreugde die God tot uitdrukking brengt, ook als Hij dat volk een nieuwe

naam geeft: *Mijn Lust Is Aan Haar*. Als Hij zich gaat aanduiden als Zijn bruid, als Zijn geliefde, als Zijn volmaakte. Denkt u maar aan de Bruidegom en de manier waarop Hij Zijn bruid in het Hooglied aanspreekt: "Mijn duive, Mijn volmaakte, Mijn Lust Is Aan Haar."

Zoals God verheugd was in de schepping en van Zijn scheppingswerk kon zeggen dat het zeer goed was, dat het volkomen beantwoordde aan Zijn scheppingsdoel, zo zal de Heere het in het herscheppingswerk zeggen: "Het is zeer goed dat het volk is hersteld in Mijn gunst en gemeenschap". Het voor Hem een bron van vreugde en blijdschap. Zo is God door datgene wat er met Zijn volk gebeurd is, verheugd. Hij heeft ze weer terug. Dat kunt u niet begrijpen, nietwaar? Als u zichzelf een beetje heeft leren kennen in uw vuilheid, in uw ongehoorzaamheid en in uw ongerechtigheid, dan lijkt het niet mogelijk dat God tegen zo iemand zal zeggen: *Mijn Lust Is Aan Haar*. Dat Hij van Zijn Zoon zegt: "In Welke al Mijn welbehagen is," jawel, dat is Zijn eigen Zoon, de Volmaakte. Maar dat Hij dat nu ook tegen zo'n verloren zoon zegt: *Mijn Lust Is Aan Hem*.

Maar behalve dat het vrucht draagt en gevolgen heeft bij God, laat onze tekst ook weten dat datgene wat de Heere als de Held en Verlosser doet, ook vruchten draagt en consequenties heeft bij het volk. Nu keer ik naar vers 14 terug. Want allereerst wordt het volk opgeroepen tot blijdschap: *Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël, wees blijde en spring op van vreugde, van ganser harte, gij dochter Jeruzalems*. Zij hebben ook reden tot blijdschap. Nu, wat dacht u, als dat toch u te beurt mag vallen, dat de gevangenisdeuren opengaan en de macht van de vijand gebroken wordt en dat het oordeel dat op u rust weggenomen is? Als dat Godswerk in een zondaarsleven is, dan kunt u dat toch om te beginnen niet zomaar voor kennisgeving aannemen en zeggen: "Nu, dat is mooi, fijn," en dan tot de orde van de dag overgaan. Maar als zo'n weldaad uw deel wordt, dan kunt u toch niet reageren zoals u op uw dagelijks eten reageert: nemen en vergeten dat het van God komt. Het volk dat in deze weldaad deelt, kan niet anders dan vrolijk zijn. Geen wonder dat hier staat: *Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël, wees blijde en spring op van vreugde, van ganser harte, gij dochter Jeruzalems*. Men hoort de vrome tent weer galmen van hulp en heil ons aangebracht. Daar zingt men blij met dankbare psalmen: "Gods rechterhand doet grote kracht."

Dan worden de liederen gehoord. Dan is de ziel verheugd in God. Dan is er blijdschap. Dat is toch een van de kenmerken van het geestelijke leven. Dat is toch een van de vruchten van het werk Gods in ons. Als Paulus de vruchten van de Geest opnoemt, noemt hij aan het begin nadrukkelijk de blijdschap. Wat dacht u? Als God zo blij is dat Hij Zijn volk weer terug heeft en dat Hij Zijn liefde weer aan hem kwijt kan, zou dat volk, zou die Sion daar dan niet blij zijn? En zouden ze dat dan ook niet tonen? En zouden ze dat ook niet uiten?

U zegt: "Ach, blijdschap." Ja, ik weet wat u bedoelt. Er is dan ook zo'n hoop namaak op dat gebied. Het lijkt vaak zo mooi. En dan spreken we over het vrolijke christendom. Dat zijn mensen die altijd blij zijn. Maar hoe echt zij het ook zelf vinden of denken dat het zo is, zo onecht komt het soms over. Het is opgezweept, een beetje elkaar aangestoken, een beetje ertoe opgepept. Het is een show. Het is geen geboren blijdschap, maar gemaakte en opgewekte blijdschap, zonder dat het van binnenuit komt. Maar laten we ons daar niet blind op staren. Natuurlijk is er namaak, zoals er op alle terreinen namaak is. De eurobiljetten worden ook nagemaakt. Er zijn altijd wel mensen die een weg vinden om die biljetten na te maken. Alles wat van waarde is, wordt nagemaakt, ook op geestelijk gebied, ook blijdschap. Maar kijk u daar nou niet blind op. Let er eens op dat het ook echt kan wezen. En waar God werkt, daar is het ook echt. Als Hij de zak ontbindt en met vreugde omgordt, en als Hij de weeklacht en geschrei verandert in een blijde rei, dan mag de kerk des Heeren bij tijden ook zingen. Al zingen ze dan bij beurten, nu de een en dan de ander, dat maakt geen verschil. Maar er zal het toch ook zijn, de tijd waarin het voor het eerst of opnieuw beleefd

mag worden, dat het lied als het ware opwelt uit de ziel, en dat de ziel geen andere begeerte heeft dan om God groot te maken.

Het zou niet best zijn als dat kenmerk uit het leven van de kerk ging verdwijnen, als we de blijdschap alleen maar aan de oppervlakkige christenen overlieten. Dat zou niet best zijn als de echte blijdschap teruggedrongen wordt omdat we bang worden en zijn voor de namaak. De Heere verheerlijkt Zich er niet in als de mensen die Hem zeggen te vrezen altijd met een lang gezicht of met een zuur gezicht over deze aarde gaan. En dat weet ik wel, iedereen kan de blijdschap niet even duidelijk tonen. Dat hangt ook weer af van de mate wat we van de Heere geleerd hebben. Er is ook een Heman die van zichzelf moet getuigen dat hij van zijn jeugd af aan bedrukt is geweest, dat hij Gods vervaarlijkheden draagt en twijfelmoedig is. Zulke mensen zijn er ook. En er zal uit zo'n leven nooit zo heel veel blijdschap spreken. Maar er zijn ook anderen. U moet niet denken dat de Heere toch alleen maar Hemans heeft. Trouwens, een echte Heman weet ook bij tijden te zeggen: "De God mijns heils." U moet Psalm 88 maar eens lezen, en als u dat niet klakkeloos zegt maar echt beleefd mag uitspreken, dat het toch een relatie is tussen Hem en uw ziel, en dat Hij dat gelegd heeft, dan is daar toch, misschien heel sober en ingetogen, een uiting van blijdschap waar God opmerkzaam op let: "De God mijns heils."

Echte blijdschap hoeft echt niet verdacht te wezen, gemeente. Als het inderdaad beleefd mag worden dat de oordelen weggenomen zijn, de vijanden weggevaagd en de gevangenis ontsloten, dan zegt Paulus: *Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn*. (Romeinen 8:1) En dan zingt de apostel ook het overwinningslied, het lied van de zege: *Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt*. (Romeinen 8:33) Dat is toch ook taal die we in de Schrift vinden. Zou het in het leven van Gods kinderen niet zo moeten zijn dat ze er meer en meer naar staan om dat ook te verstaan, om daar ook in te komen tot hun eigen welstand, maar ook tot eer van die Held Die verlost?

En er wordt nog meer tegen dat volk gezegd. Niet alleen: *Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël, wees blijde en spring op van vreugde, van ganser harte, gij dochter Jeruzalems*. Er wordt ook gezegd, wat we lezen in vers 16: *Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, o Sion, laat uw handen niet slap worden*. Dat is lang zo geweest. Vreesachtig waren ze. Dat kon ook niet anders. Tegenover die vijanden konden ze niets beginnen. Ze waren vreesachtig, machteloos, slap en ingezonken. Met hun handen presteerden ze niets meer. Ze waren zo verlamd van schrik en vrees dat ze nergens meer voor deugden. En nu wordt tegen dat volk gezegd: "Laat dat nu ook maar over zijn. Vrees nu maar niet meer. Laat uw handen niet langer slap zijn." *Vrees niet, o Sion, laat uw handen niet slap worden*. Hij zegt het ook tegen het kleine kuddeke: *Vrees niet, gij klein kuddeke*. Waarom hoeven ze niet te vrezen? Het is het welbehagen van de Vader om hen het Koninkrijk te geven.

Als er dan geen reden tot vrees meer is, dan is er ook geen reden tot slappe handen. Dan is er geen reden meer tot knikkende knieën. Dan mogen ze weer gaan in het pad van Gods geboden, gesterkt om te wandelen in het spoor der gerechtigheid. Dat begeerden ze toch. Dat was toch de keus van hun hart. Niet alleen om van die vijanden verlost te worden, maar ook om in nieuwheid des levens te wandelen. Dat is toch de begeerte van iemand die iets van het heil des Heeren heeft genoten: om die God te dienen en groot te maken, en om in Zijn wegen te wandelen. Als Hij dan Koning is, heeft Hij er toch recht op dat wij er voor Hem zijn, dat we Zijn wil gehoorzamen, dat we naar Zijn wil vragen, en dat we niet anders begeren dan: "Leer mij naar Uw wil te handelen, zal dan in Uw waarheid wandelen; neig mijn hart, en voeg het samen tot de vrees van Uw Naam." Dan geen slappe handen en trage knieën, maar volvaardig het pad van Zijn geboden lopen. Daar heeft die Held, die Koning, die God toch recht op, vanuit alles wat Hij voor ze gedaan heeft.

U zegt: daar zien we toch geen kans voor. Zolang u hier in het leven bent, ach, wat moet je dan met zo'n aansporing: *Vrees niet, o Sion, laat uw handen niet slap worden*. Iedere keer is er toch reden om te vrezen. Je bent toch niet volkomen verlost. Je hebt toch nog zoveel zwakheden en gebreken. De vijanden kunnen dan weggevaagd zijn, maar je komt ze weer tegen. En je roept ze soms zelfs weer op door je gedrag, en je handen zijn soms zo vaak slap en traag. Als u nog één keer kijkt naar de manier waarop de Heere Zijn volk aanspreekt, is dat misschien een extra aansporing om toch met ernst te luisteren en te betrachten wat de Heere zegt: *Vrees niet, o Sion, laat uw handen niet slap worden*.

Hoe spreekt de Heere dat volk aan? Ik zei al, ze zullen met een nieuwe naam genoemd worden. En hier komt dat al naar voren in vers 14: *Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël, wees blijde en spring op van vreugde, van ganser harte, gij dochter Jeruzalems*. Zo spreekt de Bruidegom, want zij is Zijn bruid. En Hij heeft haar lief, met al de liefde van Zijn ziel. Daarom gaf Hij Zich. Daarom zorgt Hij voor ze. Daarom is Hij altijd met hun welstand bezig. Als zij Zijn stem hoort en Hem hoort spreken: "Mijn dochter," zal ze dan lusteloos neerzitten? Ja, zelfs dat kan voorkomen. Dat gebeurt met die bruid. Dan staat Hij aan de deur en klopt en zegt: "Doe Mij open." En dan gebruikt Hij al die namen waarin Zijn liefde voor haar tot uitdrukking gebracht wordt. Dan maakt Hij bekend dat Hij gekomen is, juist omdat Hij haar liefheeft. En dan zegt ze: "Doe Mij geen moeite aan, want ik heb mijn rok uitgetogen, ik lig al in bed." Dan kan Hij weggaan. En als Hij weggaat, dan doet Hij dat omdat Hij haar toch nog liefheeft, iets waardoor haar liefde toch weer gewekt wordt. Hij steekt namelijk Zijn hand door het raampje in de deur. En dan laat Hij wat van de olie die Hij meegebracht heeft voor haar achter.

Als ze dan te laat, helaas, tot de ontdekking komt wat een dwaasheid ze begaan heeft, toen ze haar handen lusteloos en slap langs haar lichaam liet hangen en ze de moeite niet waard vond om op te staan, en als ze te laat op die ontdekking komt en alsnog haar Liefste wil ontmoeten, is Hij geweken. Maar dan vindt ze toch wat van de mirre aan haar handen terug. Dan kan ze het helemaal niet meer laten. Dan gaat ze de deur uit en de straat op, en riskeert allerlei gevaren, dat ze een pak slaag krijgt van de wachters die er omgaan. Maar één ding moet ze hebben: "Waar is mijn Liefste?" Dan heeft ze geen trage benen en slappe handen meer. Dan is ze opgewekt door Zijn liefde. Dan kunt u zeggen: dat is toch een onmogelijke opdracht. Nee, het is geen onmogelijke opdracht. Als de Heere de liefde opwekt en het hart vaardig maakt, als de Heere Zijn liefde laat merken om zo'n wederliefde op te roepen, dan gaan die handen en die benen, en dan is er geen vrees meer. Al zou u al die wachters tegen u hebben die u een pak slaag geven, maar dan moet ze bij Hem zijn. En dan begeert ze niet anders dan het pad van Zijn geboden te lopen.

Zou dat de vrucht van deze dag mogen zijn onder Gods Woord, gemeente? Daar waar het hart waarlijk op de Heere gericht is, en waar het om die Held en om de verlossing door die Held te doen is, dan zou deze vrucht gevonden mogen worden door de werking van Gods Geest. Sta ernaar en laat de Heere merken dat uw ziel zo begeert om vervuld te worden met Zijn weldadigheid, niet alleen op zondag, maar ook in de andere dagen, om zo inderdaad op het pad van Zijn geboden te gaan. Hij zegt: "Indien gij Mij liefhebt, zo doet Mijn geboden." Is Hij het waard of niet?

Amen.